

Р Е Ш Е Н И Е

№ 9

София, 27 май 2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на шестнадесети януари две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Вероника Имова
ЧЛЕВОВЕ: Фиданка Пенева
Павлина Панова

при секретар Румяна Виденова
и с участието на прокурор от ВКП – Атанас Гебрев
изслуша докладваното от съдията Ф. Пенева
наказателно дело № 597/2012 г .

Касационното производство е по реда на чл. 354, ал. 5, пр. 2, във вр. с чл. 353 ал. 5, /втората хипотеза/ от НПК и е образувано по жалба на подсъдимия Д. Н. К. и две допълнения към нея: първото изготвен от подсъдимия и второто - от защитника му адвокат С. Д. от САК, срещу нова присъда от 16.05.2011 година по в н о х д № 835/2009 година, постановена от САС, НК, 7-и състав.

Производството пред ВКС протича по правилата както на касационното, така и на въззивното производство, поради предвидената в чл. 353 ал. 5 от НПК изключение от общия принцип, пред касационната инстанция да се проведе съдебно следствие.

В жалбата е въведено касационното основание за допуснати съществени процесуални правила по чл. 348 ал. 1, т. 2 от НПК и е направено искане за оправдаване на подсъдимия от третата инстанция. В допълненията към жалбите са развити доводи в 30 точки, в подкрепа на посоченото касационно основание. Искания по реда на чл. 353 ал. 5 от НПК за събиране на доказателства не са направени.

Срещу касационната жалба и допълненията към нея е постъпило възражение от частния обвинител и граждански ищец М. Н., в което се излагат съображения в подкрепа на обвинителната теза и за оставяне в сила на атакувания съдебен акт.

Пред касационната инстанция подсъдимият Д. К. се явява лично и с упълномощения си защитник – адвокат С. Д. от САК. В първото съдебно заседание от 7.06.2012 година и следващите, с писмени молби и устно, по този ред, защитникът на подсъдимия - адвокат Д. е направил множество искания за нови доказателства, допълнителни експертизи и повтаряне на някои процесуални действия на предходните инстанции, които ще бъдат обсъдени в следващото изложение по същество, с изключение на тези, които настоящият състав е отхвърлил с мотивирани определения, постановени в открити или закрити съдебни заседания.

Защитникът Д. и подсъдимият К. в последното съдебно заседание правят искане на основание чл. 354, ал. 1, т. 4, вр. ал. 3, т. 2 и вр. ал. 5 от НПК, ВКС да постанови решение, с което да отмени изцяло атакуваната въззивна присъда и на основание чл. 354 ал. 5 от НПК да реши делото окончателно.

Частната обвинителка и гражданска ищца М. Н. се явява лично и с адвокат Р. от САК.

Частните обвинители и граждански ищци – С. К., К. К., редовно призовани не се явяват. Представяват ги поверениците им Г. Ц. и К. Б. от САК.

Поверениците на частните обвинители, не правят искания по доказателствата. Пледират въззивната присъда да се остави в сила, а исканията на защитата за събиране на доказателства, да се оставят без уважение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата на подсъдимия и след обстоен анализ на доказателствата, установени от въззивната и касационната инстанция, предлага въззивната присъда да се остави в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди данните по делото и доводите в касационната жалба и допълненията към нея, устно развитите съображения на страните в откритото съдебно заседание и след проверка на атакувания въззивен акт, намери следното:

Касационната жалба и допълненията към нея са неоснователни.

Касационното производство по делото е пето по ред и се подчинява на специалните правила по чл. 354, ал. 5, пр. 2 от НПК.

Атакуваната въззивна присъда е постановена след като делото е било разглеждано за пети пореден път от Софийския апелативен съд. Процесуалната история на делото в съдебната му фаза е следната:

С първоинстанционната оправдателна присъда № 185/15.10.1999 година по н о х д № 1285/1997 година, постановена от Софийски градски съд, подсъдимият Д. Н. К. е признат за невинен умишлено да е умъртвил повече от едно лице: баща си Н. К. К., М. И. К. и намиращия се в безпомощно състояние Н. Н. К. – по особено мъчителен начин и с особена жестокост – прест. по чл. 116, т. 3, пр. 1, т. 4, пр. 2, т. 5, т. 6, пр. 1, 2 и 3, т. 7 и т. 8, пр. 2, вр. с чл. 115 от НК.

Със същата присъда същият подсъдим е признат за невиновен и по обвинението в придобиване и държане без надлежно разрешение на огнестрелно оръжие и два пълнителя с 15 броя патрони за него и е оправдан по обвинението в престъпление по чл. 339 ал. 1 от НК.

Отхвърлени са приетите за съвместно разглеждане граждански искиове, предявени от М. И. Н., от С. Т. К. и от К. К. К..

1. По въззивен протест и жалба от частния обвинител и граждански ищец М. Н., с въззивно решение № 188/11.10.2000 година, втори състав на САС потвърдил тази присъда изцяло.

След проверка на решението по касационен ред, с решение № 132/24.06.2001 година на ВКС, 2-ро н. о. по к н д № 716/2000 година, то е отменено поради констатирани съществени процесуални нарушения и делото е върнато за ново разглеждане на САС.

2. С последвалото въззивно решение № 318/23.12.2004 година новият, четвърти състав на САС отново потвърдил първоинстанционната оправдателна присъда изцяло.

Същото е отменено с касационно решение № 853/6.03.2006 година, постановено по к н д № 288/2005 година от състав на първо наказателно отделение при ВКС и върнато за ново разглеждане на САС, от стадия по чл. 326 НПК /отм/, по допускане на доказателства от въззивната инстанция, с конкретни указания в тази посока.

3. След новото разглеждане на делото, с решение № 204/27.08.2008 година, друг състав на САС по в н о х д № 353/2006 година, отново е потвърдил цитираната присъда на първата инстанция.

След поредното касационно протестиране на поредния съдебен акт на въззивната инстанция, с касационно решение № 619/26.01.2009 година, състав на първо наказателно отделение при ВКС, по к н д № 622/208 година, отново е отменил въззивното решение на САС /с особено мнение на един от членовете на състава, за оставяне в сила на оправдателната присъда/ и върнал делото за ново разглеждане.

4. При това, в изпълнение на задължителните указания на ВКС, пред новия състав бил проведен повторен разпит на свидетели относно: - установяване времето за движение на подсъдимия на инкриминираната дата и час; - обстоятелствата при които е счупено страничното огледалото на автомобила, намерено в контейнера за отпадъци, заедно с другите лични вещи; провеждането на следствения експеримент с оспорена процесуална годност от защитата, още пред първата инстанция, както и за изясняване статута на стенографите изготвили протокола от следствения експеримент и огледа в апартамента на пострадалите. Съставът на САС по в н о х д № 65/2009 година, постановил решение № 210/24.06.2009 година, с което за пореден път единодушно потвърдил оправдателната присъда на СГС.

По протест на прокурора това решение било проверено по касационен ред за четвърти път и отново било отменено, а делото върнато за ново разглеждане, указания да бъдат събрани всички възможни и допустими доказателства, необходими за всестранното изясняване на обстоятелствата по делото – вж решение № 453/14.12.2009 година на П н. о. при ВКС.

5. След многобройни нови процесуално-следствени действия, които ще бъдат подробно обсъдени по-нататък, въззивният състав постановил нова присъда № 18/16.05.2011 година, постановена по в н о х д № 835/2009 година от състав на Софийски апелативен съд, с която е отменена присъда № 185/15.10.1999 година по н о х д № 1285/1997 година от Софийски градски съд, в частта, с която подсъдимият Д. Н. К. е признат за невинен умишлено да е умъртвил повече от едно лице: баща си Н. К. К., М. И. К. и намиращия се в безпомощно състояние Н. Н. К. – по особено мъчителен начин и с особена жестокост, както и в частта, с която са отхвърлени приетите за съвместно разглеждане граждански искиове, предявени от М. И. Н., от С. Т. К. и от К. К. К..

Със същата присъда подсъдимият Д. Н. К. е признат за виновен в това, че на 2.03.1997 година в [населено място] в дома си на [улица], вх. В ап. 13, умишлено е умъртвил повече от едно лице: баща си Н. К. К., М. И. К. и намиращия се в безпомощно състояние Н. Н. К. – по особено мъчителен начин и с особена жестокост – прест. по чл. 116, ал. 1, т. 3, пр. 1, т. 4, пр. 3 /ред.ЗИДНК в ДВ бр. 62/1997 г./, т. и 5 т. 6 пр. 2 и 3, във вр. с чл. 115, вр. чл.2 ал. 2 от НК. Наложено му е наказание лишаване от свобода в размер на осемнадесет години, при строг първоначален режим за изтърпяване.

Зачетено е времето през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража” от 3.03.1997 г. до 15.10.1999 година.

Предявените граждански искиове са уважени както следва: - -
подсъдимият е осъден да заплати на ищцата М. Н. обезщетение за претърпени
неимуществени вреди в размер на 15 000 деноминирани лева, ведно със законната
лихва до окончателното им изплащане; - на С. К. и К. К. по 10 000 лева за всеки от тях,
за причинените от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от
датата на деликта – 2.03.1997 г. до окончателното изплащане на сумата;

Присъдата на първата инстанция е потвърдена в останалата, оправдателна част.

Въззивният съд се е произнесъл за пети пореден път по протест, в който е бил
оспорен анализът на доказателствените материали на първата инстанция и възприетите
на тази основа фактически положения. Във въззивния протест е било направено искане
за постановяване на нова осъдителна присъда при условията на чл. 334, ал. 1, т. 4 от
НПК, което е било поддържано от представителя на апелативната прокуратура,
участвал в производството пред втората инстанция. След като е взел решение да
отмени оправдателната присъда, по силата на чл. 336 ал. 1, т. 2 от НПК и поради
наличието на съответен протест, въззивният съд изпълнил правомощието си като
осъдил оправдания подсъдим по обвинението в прест. по чл. 116, т. 3, пр. 1, т. 4, пр. 2,
т. 5, т. 6, пр. 1, 2 и 3, т. 7 и т. 8, пр. 2, вр. с чл. 115 от НК.

Основното възражение на подсъдимия и неговата защита, от началото на
съдебната фаза на процеса до последната пледоария пред ВКС, по настоящето
касационно производство е това, че в основата на обвинението, респ. на последната
въззивна присъда на САС, са сложени самопризнанията на подсъдимия К., направени
пред следовател на досъдебното производство, които не се подкрепят от годни от
процесуална гледна точка други доказателства. Поддържа се изцяло развитата
оправдателна теза подробно изложена в мотивите към първостепенната присъда
постановена от СГС.

Настоящият състав намира това възражение за неоснователно поради следното:

1. По молба на защитника на подсъдимия – адвокат С. Д., /като допълнение към
касационната жалба/, е направено искане за допускане на ново доказателство – да се
допусне и назначи от ВКС графологическа експертиза, която да изследва подписите на
защитниците в протоколите от разпити на Д. К. в качеството му на обвиняем на
досъдебното производство, за да се установи дали задължителната защита е упражнена
от лице с адвокатски права, тъй като в някои от протоколите не е посочено име на
адвокат.

На основание чл. 354, ал. 5, пр. 2 от НПК, по изключение и по реда и при
условията на последното изменение на чл. 353 ал. 5, вр. с чл. 354 ал. 5, изр. 2 от НПК
/вж ЗИДНПК обн. в ДВ бр. 19/6.03.2012 година/, настоящият състав допусна исканото
ново доказателство и назначи графологическа експертиза, за да отговори на
поставените от защитата въпроси /вж протокол от с.з. от 7.06.2012 година/.

Така по експертен път се установи, че подписът за защитник върху постановлението за привличане като обвиняем от 4.03.1997 година; този върху постановлението за назначаване на служебен защитник от същата дата и като адвокат върху декларация за възнаграждане от 11.06.1997 г.; както и двата подписа върху протокола за разпит на обвиняем от 4.03.1997 г. срещу думата „адвокат” и в края на документа, срещу думата „защитник”; двата подписа върху протокола за разпит на обвиняем от 7.03.1997 година като адвокат и третия в същия документ като защитник и трите подписа на същите места положени върху протокола за разпит на обвиняем от 13.03.1997 година, са положени от адвокат Ч. П. П. от Софийската адвокатска колегия /САК/.

Със същата експертиза е установено, че изследваните подписи върху обектите – два подписа, положени в графата „защитник” от лицевата и обратна страна на постановление за привличане на обвиняем от 4.06.1997 година – подписът, положен срещу думата „адвокат” на гърба на адвокатско пълномощно с упълномощител – подсъдимия Д. К. от 4.06.1997 г., и подписът, положен в протокол за разпит на обвиняем от 4.06.1997 година и подписа положен в графа защитник на четвърта страница от протокол за разпит на обвиняем и следствен експеримент от 6.06.1997 година, са положени от лицето Н. Д. Ц. – адвокат от САК.

Експертът е дал заключение, че двата изследвани подписа положени за адвокат в бланка от адвокатско пълномощно издадено от подсъдимия, на лицевата и обратна страна, от 14.04.1997 година, са на адвокат А. Н. И. от САК.

Установено е и това, че подписите, срещу „адвокат” върху адвокатско пълномощно от 18.03.1997 година, са положени от Й. Б. А. – адвокат от САК .

Следователно, възражението на защитата за наличие на съмнение, относно участниците, като защитници на подсъдимия на досъдебното производство на посочените дати, е неоснователно. Експертът е категоричен както в писменото си заключение, така и в защитата му в съдебно заседание. Очевидно е, че когато в протокола за процесуално-следственото действие не е посочено името на защитника, то участникът е този, посочен в адвокатското пълномощно или в акта, с който защитникът е назначен като служебен.

При проверката по делото се установи, че последният състав на въззивния съд в мотивите към новата присъда, е изложил убедителни мотиви за наличие на преки и косвени доказателства, които са в подкрепа на цитираните самопризнания на подсъдимия К..

На първо място, обясненията на К. от предварителното производство, дадени в присъствие на защитник /на 4,7,13 март и 12 юни 1997 година/, са били надлежно приобщени от първоинстанционния съд, чрез прочитането им, по реда на действащия в момента на провеждането на това производство пред СГС Наказателно процесуален кодекс /отм., в сила до 28.04.2006 година, вкл., когато е отменен с § 2 от ПЗР на сега действащия НПК, обн. в ДВ бр. 86/2005 година и в сила от 29.04.2006 година/ на основание чл. 277, ал. 1, т. 3, б. „а” и „б”, пр. 2. В тези обяснения подсъдимият е разказал, ясно и непротиворечиво за начина на извършване на деянията спрямо различните пострадали, времето и последователността на действията, мотивите и взаимоотношенията с бащата К., непосредствено преди инкриминираното убийство. Дал е подробни обяснения за времето и местата, на които е бил след деянието от напускането на местопрестъплението до завръщането в дома на [улица]. Всички предходни състави, разглеждали делото по същество, са изследвали от всички възможни страни евентуалните съмнения за физическо или психическо въздействие от оперативните органи по разкриването на автора на убийствата и на следствените органи от досъдебното производство върху подсъдимия К.. Всички са достигнали до обоснования извод, че приобщените като доказателство по делото негови самопризнания са дадени доброволно, а последният въззивен състав /в мнозинството си/ е изложил съображения, че по същество същите са логични и кореспондиращи с поведението на жертвите и с находките установени при огледа на местопрестъплението, както и с всички други доказателства, събрани с помощта на експерти. Всички те са обсъдени подробно в мотивите към проверяваната нова присъда.

2. Поради това, че настоящето касационното производство е пето по ред и се подчинява на специалните правила по чл. 354, ал. 5, пр. 2 от НПК, по изключение и по реда и при условията на последното изменение на чл. 353 ал. 5, вр. с чл. 354 ал. 5, изр. 2 от НПК /вж ЗИДНПК обн в ДВ бр. 19/6.03.2012 година/, настоящият състав служебно и по искане на страните допусна нови доказателствени средства за изясняване на фактическите данни от предмета на доказване, а именно - въздействието върху подсъдимия на медикамента диазепам. Като писмено доказателство по делото, още на досъдебното производство, е приложен медицински документ, издаден от лекар от звено на „Бърза помощ” на 3.03.1997 година. Съставът на ВКС допусна и назначи съдебно - психиатрична експертиза, възложена на лекар специалист по психиатрия и съдебна психиатрия от ЦПЗ „Проф. Н. Ш.” – [населено място] и на лекар специалист по психиатрия от ПК на МБАЛНП „Св. Н.”, със следните задачи: - какво лекарство е „ diazepam ” ?; - какво е въздействието му върху човешкия организъм и какво в конкретния случай, както и продължителността на въздействието му ?; - могъл ли е подсъдимият К. да разбира свойството и значението на действията си, да възприема правилно действителността и да дава адекватни отговори, както и могъл ли е да ръководи постъпките си. Вещите лица д-р Ф. и д-р П., след запознаване с изобилен доказателствен материал от делото, /включително всички протоколи за разпит на подсъдимия, в това число и първия, в качеството му на свидетел от 3.03.1997 година, протоколите за разпит на свидетеля К., комплексната първична съдебнопсихиатрична експертиза и допълнителната, както и протоколите от съдебното заседание пред първата инстанция и пред САС по в н о х д № 835/2009 година, както и данните от първоначалната единична експертиза изготвена само от д-р П., представена пред ВКС в с.з. от 25.10.2012 г./, са дали подробно мотивирано заключение, че в конкретния случай диазепамът най-вероятно е подействал, за да свали напрежението и тревожността у пациента, но не са установили данни за нарушение на съзнанието му, дезориентация, илюзорно преобразуване на реални възприятия или налудно интерпретиране на факти или събития. Поради липса на данни по делото и обективна невъзможност такива да се установят /с оглед на това, че първото следствено действие – разпита на подсъдимия в качеството му на свидетел е започнал късно вечерта на 3.03.1997 г./, вещите лица не са имали база за отговор на въпроса за времевия интервал на въздействие на медикамента. Тази непълнота, обаче, не е съществена, тъй като описаното въздействие на диазепам по-скоро прави пациента по-адекватен, отколкото дезориентиран – вж обяснението на в. л. П. /л. 486 от кас.п-во/ от с.з. проведено пред ВКС на 25.10.2012 година, в отговор на въпрос за защитата на подсъдимия – „Диазепамът влияе ли на мисловния процес” ? Отговорът е, че не влияе и по-скоро влияе на концентрацията, с пояснението, че диазепамът намалява тревожността и прави лицето по-

годно да говори и точно за това се прилага. Категоричното заключение, но с други думи, е потвърдено в съдебното заседание на 16.01.2013 година, от двойната медицинска експертиза.

Следователно, медицинската интервенция спрямо подсъдимия Д. К., чрез инжектиране на медикамента диазепам на 3.03.1997 година, преди отвеждането му в съответното поделение на МВР за оперативно разследване, не води до изменение на изводите на проверявания съд, относно неговия личностен облик. Последният се съдържа и в психолого-психиатричните експертизи по делото, изготвени в годините на съдебното производство и показва, че не са установени данни за неговата лесна внушаемост и подаване на манипулации. Поради това, настоящият състав също намира, че не е налице никакво съмнение за достоверността на обясненията, дадени от подсъдимия на досъдебното производство в качеството му на обвиняем, в присъствието на защитник.

От съдържанието на заключението на експертите и от техните обяснения пред касационния състав, може да се изведе категоричен извод за липса на индиции, че чрез прилагането на медикамента „диазепам” спрямо Д. К., е нарушена забраната за изтезания по чл. 3 от ЕКПЧ.

3. При проверката по делото не се установи основателност на възражението на подсъдимия и защитникът му, развити в допълнението към касационната жалба на л. 170 от касационното производство, за липса на отговор от проверявания въззивен състав, за извънпроцесуално дописване на протокола от 6.06.1997 година, в който са отразени в едно-две следствени действия – разпит на обвиняем и следствен експеримент, проведени по едно и също време. Отговорът на това възражение се съдържа на л. 695 и 696 от въззивното производство, респ. от решението, предмет на настоящата проверка. Всъщност в тази част на проверяваното решение, мнозинството от състава се е позовало предимно на мотивираните указания във връзка с тълкуването на проведеното сложно процесуално – следствено действие, дадени в касационното решение № 853/6.03.2006 година по н д № 288/2005 година. Така е даден аргументиран отговор на всички възражения на защитата пред въззивния съд, включително за процесуалната допустимост на участието на техническите сътрудници – стенографи като поемни лица. Именно поради тази допустимост те са били допуснати и разпитани като свидетели пред следващите цитираното касационно решение, въззивни състави. На тези свидетелски показания се позовава и защитата при обосноваване на възражението си за дописване на протокола от следствения експеримент придружен с разпит на обвиняемия К.. Извън казаното в посочените две решения, /проверяваното въззивно и цитираното касационно/ може да се добави, че при проверката от настоящия състав не се установи никаква улика за такова дописване. Съдържанието на стр. 4 от протокола, хронологията на записа и мястото на полагане на подписите, без достатъчно място за изписване на имената на участниците, сочи за обективна невъзможност някъде в текста да се вмъкнат думи или изрази, без участието на обвиняемия и защитника му.

Поради изложеното настоящият състав намира, че протоколът за разпит на обвиняем и следствен експеримент от 6.06.1997 г. /л. 37-41 от т. 2 от сл.д./ е бил надлежно изготвен, макар и не на мястото на провеждане на действията. Самият факт, че е проведено сложно, двойно следствено действие, което е наложило участие на технически сътрудници – стенографи, означава, че дешифрирането на стенографския запис и пренасянето на текста върху обсъждания протокол е изисквало техническо време и друго място, различно от фактическия проведения оглед.

Ето защо, правилно предходният съдебен състав е приел, че по-късното изготвяне на протокола не е опорочило процесуалната доказателствена стойност на отразените в него следствени действия.

4. Възпроизведената от подсъдимия последователност в произведените изстрели от него и поведението на жертвите Н. К. К., М. И. К., изцяло кореспондират със заключенията на специализираните експертизи на вещите иззети при огледа на местопрестъплението. Така по експертен път е потвърдено самопризнанието, относно мястото на първите изстрели, с които е бил поразен бащата, а след това и съпругата му /втора майка на подсъдимия/. В признанията си К. сочи, че е стрелял от стаята си, когато с насочен към затворената врата пистолет произвел първия изстрел, както и останалите изстрели след опита на жертвата да се прикрие зад вратата на банята. Три от гилзите са намерени в стаята на подсъдимия пред гардероба/протокол за оглед л. 7, т. 1 от сл.д./ Оставените /установени при огледа/ пробойни на стъклата на прозорците в коридора и върху шпертплата на вратата на банята са изследвани от вещите лица и по тях те успели да определят посоката на изстрелите и местата на дееца и на жертвите. Тези данни от експертните заключения напълно кореспондират с обясненията на подсъдимия дадени на досъдебното производство.

5. Извън касационната жалба, в пледоарията на защитника на подсъдимия в съдебното заседание на 16.01.2013 година той прави искане за изключване от доказателствения материал на огледния протокол от 3.03.1997 година, поради това, че извън бланката от четири страници са вмъкнати още две страници, върху които са отразени важни факти във връзка с констатациите. При внимателна проверка по съдържанието на този протокол се установи, че поради по-големия обем от установени факти, при отразяването им в протокола, извън двата листа от бланката е вмъкнат още един лист, изписан от двете страни. Номерацията им обаче, съответства на фактическия общ брой от три листа, съставляващи шест страници. Освен това, от гледна точка на логиката и граматиката, изразът, с който завършва трета страница „пред гардероба са разхвърляни дрехи” логически продължава на страница четвърта с израза „На рафтовете от ляво има книги”...Края на тази страница описва състоянието на констатираните наранявания на детето Н. и хронологически продължава на пета страница, която не е номерирана. Петата страница фактически е гърбът на четвъртата, върху която коректно е записано в началото: „Продължение от огледния протокол от 3.03.1997 година на [улица]Така подписите на всички участници в огледа са положени на страница шеста, която също не е номерирана, но видно от външния ѝ вид е последната страница от стандартната бланка за оглед на местопроизшествие и последна от фактическите констатации направени при това процесуално действие.

Поради изложеното, настоящият състав намира възражението за процесуална негодност на обсъждания протокол, направено в последния възможен момент от защитата на подсъдимия, пред последната инстанция, за напълно неоснователно.

6. Чрез експертно заключение е подкрепено и самопризнанието на подсъдимия К., относно стрелбата по жертвите през възглавница взета от стаята на родителите /протокол № 46 от криминалистичната експертиза на л. 25 – 29 от т. III от сл.д./ Изследваната възглавница е била в калъфка и имала пробойни от двете ѝ страни, следи от опушване, наличие на олово и остатъци от бездимен барут. Повредите са получени от огнестрелно оръжие от плътен упор, чиито подробности са разказани от подсъдимия /л. 39 от протокола за разпит от 6.06.1997 г., т. I от сл.д./ Въззивният съд е отделил внимание на несъответствието в обясненията на подсъдимия и находките на експертите, относно тезата на специалистите, че възглавницата е обръщана преди всеки изстрел. Настоящата инстанция споделя извода на въззивния съд, че отсъствието на детайли от събитието при възпроизвеждането му от участника в него, не поражда съмнение за достоверността на обясненията на същия, с оглед на житейската логика свързана с възрастта на подсъдимия и преживяването под силен стрес в екстремна ситуация. Поначало правилата на справедливия процес по отношение на всяка от страните при обсъждане на отделните тези и версии за случилото се в обективната действителност не само не изключват, но и предполагат съобразяване с нормалната житейска логика и натрупания социален опит.

7. По повод възраженията на защитата на подсъдимия, относно несъответствие на направените самопризнания от подсъдимия и механизма на причиняването на смъртта на братчето му – Н., касационната инстанция отново приложи разпоредбата на 353 ал. 5, вр. с чл. 354 ал. 5, изр. 2 от НПК /вж ЗИДНПК обн в ДВ бр. 19/6.03.2012 г./ и допусна еднолична съдебно-медицинска експертиза от вещо лице, лекар, съдебен медик, който да отговори на въпроса, какъв е механизмът на причиняване на телесните увреждания в областта на шията на пострадалото дете, като при това се съобрази и заключението на такава експертиза в последното въззивно производство по в н о х д № 835/2009 година, проведено пред Софийски апелативен съд. В депозираното пред ВКС заключение от д-р М., са изяснени всички спорни между страните въпроси, свързани с механизма на причинената смърт на детето. В мотивите към отменената първоинстанционна присъда е отделено значително място за обсъждане на обяснението на подсъдимия, по време на следствения експеримент от 6.06.1997 г., в отговор на въпроса на експерта д-р К. на досъдебното производство, „какво направихте след като забихте ножа в брат си?“, той е заявил: „Разклатих го един два пъти и го извадих.“ При проверката по делото обаче се установи, че в съдебното заседание от 12.10.1999 година по в н о х д № 1285/1997 година, съдът е приел възражението на защитата на подсъдимия за процесуална порочност на тези обяснения на подсъдимия и не ги е приобщил към доказателствения материал. С протоколно определение в това съдебно заседание /л. 436/ съдът е отказал да приобщи към доказателствения материал, части от протокола от следствения експеримент /л. 38-41 от т. II от сл.д./ - протокола за разпит на обвиняемия към този протокол, фотоалбума и аудио и видеокасетата.

Пред ВКС, експертът д-р М. обяснява, че този инцидентен и уточняващ въпрос на д-р К. се отнася само до раната в лявото рамо на детето, която е с триъгълна форма. В отговор на поставените въпроси от настоящия съдебен състав, както в писменото заключение, така и в съдебното заседание от 25.10.2012 година, вещото лице уточнява, че е описал порезна рана от 14 см, с прорязване в дълбочина на хранопровода, трахеята, сънните артерии, двустранно, други вени и нерви, при което са образувани четири кожни шипчета по горния ръб на раната..., с позоваване само на аутопсионния протокол. При проверката по делото се установи, че тези обяснения на експерта кореспондират с обясненията на подсъдимия дадени в качеството му на обвиняем на досъдебното производство – вж л. 32, гърба от т. 1 – „След това се подплаших, че брат ми, които чу първите изстрели и започна да пита какво става, ще ме издаде и реших и него да го убия. Понеже нямаше патрони в пистолета и не бях се сетил да го заредя, аз влязох в кухнята и взех един нож и с него заклах брат ми, като преди това го бях затиснал с възглавница за да не вика. Бях в някакво особено състояние, като в транс...”, а на л. 34 – гърба, в протокола за разпит от 14.03.с.г. подсъдимият е обяснил същото, но с други думи: „взех възглавницата, затиснах главата му и с ножа го прорязах по шията.” Допълнителните процесуални действия пред касационната инстанция, потвърждават извода в проверяваното решение по обсъждания въпрос, че медицинските находки са довели до сигурен експертен извод за неколкостепенни тегления на ножа в една и съща посока. Това, че подсъдимият говори само за еднократно прорязване на шията, може да се обясни с неговото „състояние на транс”, за което той дава сведение в посоченото самопризнание. В отменената първостепенна присъда изводът за недоказаност на обвинителната теза е основан на това, че обективните находки, отразени в аутопсионния протокол не кореспондират с дадените обяснения от обвиняемия на досъдебното производство, по – конкретно относно механизма на нараняването на детето в областта на шията. Нещо повече, в мотивите не се обсъжда тезата на подсъдимия относно това, че „с ножа го прорязах по шията.” Това не е сторено и в съображенията на мотивите към последното въззивно решение. Именно поради това и с оглед на новите правомощия за касационната инстанция, въпросът с механизма на причиняването смъртта на пострадалото дете Н., бе допълнително обезпечен с доказателства, чрез подлагане на експертен анализ на установените находки не само при извършване на огледа на местопрестъплението, но и тези, отразени в аутопсионния протокол. Заключение на д-р М., прието от състава на ВКС и обясненията му изслушани, в съдебно заседание, са доказателства с правно значение, защото са проверени в съдебно заседание и кореспондират с посоченото по-горе самопризнание на подсъдимия и находките, описани в аутопсионния протокол. Това са безспорно установени факти и преценени

поотделно и в тяхната съвкупност и взаимна логическа връзка, налагат категоричен и еднозначен извод за това, че автор на деянието с пострадал Н. Н. К., е подсъдимият Д. К..

8. По повод възражението на защитата за процесуалната годност на обсъжданата от всички предходни инстанции справка-разпечатка от „Мобиком”, за проведени разговори на 2.03.1997 година от номер 0489 57747, с абонат Н. К. К. с ЕГН [ЕГН], при проверката по делото се установи следното: на л. 94 от в н о х д № 570/2001 година по описа на САС, е приложена разпечатка от проведените обаждания от посочения мобилен номер, на стационарния телефонен номер 72 85 84 в дома на св. П. Т. в [населено място], [улица]. Този документ е приет от въззивния съд като доказателство с протоколно определение от 17.02.2003 година. Поради допуснатата грешка в писмото на САС до управителя на „Мобиком” от 18.02.2003 година /л. 105 от същото въз.п-во/ номерът е изписан като 57447, поради което от управителя на Мобиком – Т. Б. /л. 106 от същото дело/ е получен отговор с посочен собственик на мобилния номер различен от бащата на подсъдимия – Н. К. К.. Тази грешка е установена от повереника на частния обвинител и граждански ищец М. Н., адвокат Вл. М., който в съдебно заседание по в н о х д № 353/2006 година на 30.06.2006 година /л. 70/ я е посочил и е дал обяснение, че разпечатките за мобилния телефон, собственост на бащата на подсъдимия, са запазени от мобилния оператор по разпореждане на ОР М. Я. от СДВР. В развитието на процеса са установени данните за оперативното досие по случая и ВКС, по настоящето касационно производство, служебно, на основание чл. 354, ал. 5, пр. 2 от НПК, по изключение и по реда и при условията на последното изменение на чл. 353 ал. 5, вр. с чл. 354 ал. 5, изр. 2 от НПК /вж ЗИДНПК обн. в ДВ бр. 19/6.03.2012 година/, е направил искане за получаване на разпечатката от СДВР. От получения отговор /л. 407 от кас. п-во/ става ясно, че в оперативното досие не е постъпвала и не се намира такава. При внимателен прочит на материалите по делото, обаче, се установява, /вж л. 169 от в н о х д № 353/2006 година/, че представената по делото справка за мобилен телефон № 57747 е била съхранена от мобилния оператор „Мобиком”, по изключение, тъй като такава справка е била изпратена на следствието по искане на НСлСл през 1997 година. Наистина, на л. 84 от т. II от сл.д. е приложен плик на „Мобиком”, в който обаче се намира писмено доказателство различно от въпросната справка-разпечатка. Без да се навлиза в повече подробности, относно проследяването и изследването на произхода на приложената по делото разпечатка за проведените позвънявания от подсъдимия Д. К. на 2.03.1997 година на домашния телефон на св. П. Т. в [населено място], [улица], с номер 72 85 84, става ясно, че представените от адвокатите Ц. и М. разпечатки кореспондират с официално изпратената от „Мобиком” с писмо изх. № 1396/24.10.2006 година до САС разпечатка, приложена на л. 85 от в н о х д № 353/2006 година. От последното писмено доказателство, което е в синхрон със самопризнанието на подсъдимия и със свидетелските показания на св. П. Т., включително и пред последния въззивен съд /вж л. 631/ става ясно, че

подсъдимият К. е звънял три пъти на домашния телефон на Т. за времето от 15 ч 06 м и 51 сек. до 15 ч. 27 м. и 06 сек.

От показанията на св. Т. и приятелите му – св.Е. и К., се установява, че те като гости са били в дома на този свидетел по времето, когато подсъдимият е звънял на домашния му телефон. Наложило се трикратно позвъняване за времето от 15 ч, 06 м и 51 сек. до 15 ч., 27 м. и 06 сек., тъй като собственикът на дома бил в банята и гостите не вдигали стационарния телефон. Тези гласни доказателства се подкрепят от обсъденото по-горе писмено доказателство – разпечатката от „Мобиком” за проведените разговори от моб. номер 048957747 със стационарния телефон в дома на св. Т. с номер 72 85 84.

От показанията на св. Н. се установява, че подсъдимият е изкарал колата „Ауди” от гаража не по късно от 15 часа, а от показанията на св. К. – съсед на пострадалите и на подсъдимия, че той около 15,15 ч е чул три - четири глухи звука от жилището на подсъдимия и по-конкретно от неговата стая. Чул приглушено охкане и детски плач. По делото е установено, че този свидетел е бил служител на МВР и със сигурност оприличил шумовете на изстрели, но не могъл да допусне в дома на К. да се стреля.

От показанията на св. Т., И., К., Н. и К., обсъдени много подробно и детайлно от предходния съдебен състав, включително и в аспекта на допуснатите неточности за часа, в проверяваното решение и връзката им с обективното доказателство – справката - разпечатка и самопризнанията на подсъдимия, относно хронологията на изпълнителните деяния, описани по-горе, може да се изведе логическия извод, че убийствата са извършени за времето непосредствено преди 15 ч и 6 минути, когато подсъдимият е започнал да звъни от мобилния телефон в дома на Т..

Освен това, последният свидетел, в предпоследното съдебно заседание, от 10.05.2011 година пред Софийски апелативен съд по проверяваното въззивно производство е обяснил, че адресът, на който е била кофата за боклук с изхвърлените от подсъдимия веществени доказателства на [улица] неговия дом на [улица] отстои на около 300-400 м., а от неговия дом до кафето „С.“, където подсъдимият се е отбил, за да се издължи за натрупания дълг от играта с ротативните апарати, разстоянието е около 150-200 метра. Потвърдил е подробните си показания по повод на разстоянията и местонахождението на обсъжданите улици, дадени пред СГС, като първа инстанция и следващите въззивни производства. Пред последния второинстанционен съд е обяснил, че най-прекият път между дома на подсъдимия и неговия на [улица]е [улица]. Освен тези данни, при обстоен анализ и на другите посочени по-горе в настоящия пункт, става ясно, че обвинителната теза за наличие на достатъчно време за извършване на деянието в дома на подсъдимия и придвижването му до дома на св. Т., с автомобил, въпреки установените кратки отсечки за отклонение от директното придвижване на подсъдимия до [улица]-/до кафе „С.“ и попътно през [улица]/ е подкрепена с достатъчно гласни и писмени доказателства, които не се изключват, а взаимно се допълват.

9. В самопризнанията си на досъдебното производство подсъдимият К. не е уточнил броя на произведените изстрели с пистолета SIG SAUER, модел Р 225, калибър 9 мм, намерен върху спалнята в стаята на родителите. Съдебните криминалисти категорично са потвърдили в балистичната експертиза на л. 73-82 от ДП, т. III и комплексната експертиза на л. 30-41 от същия том, че намерените на местопрестъплението 7 броя гилзи са били изстреляни от пистолет с тази марка. Всички предходни инстанции, включително и първата, са приели, че убийството на Н. К. К. и на М. К. е извършено с описания пистолет. Последният въззивен съд се е позовал на подробния анализ на доказателствата и фактическите изводи на първостепенния съд /без да се засяга въпроса с авторството/ и е приел кредитирането от този съд на доказателствените източници обсъдени подробно на л. 16-19 от мотивите към присъдата на СГС. Освен това, проверяваният съд е изслушал заключение на комплексна медика-балистична експертиза /л.223-237 от в н о х д № 835/2009 година на САС/, в която съдебният медик и криминалистът са обосנוвали броя и посоката на изстрелите, засегнатите части от телата на пострадалите и механизма на отстрел. С обясненията си по посочените обстоятелства експертите са потвърдили изложението на подсъдимия по поставените въпроси. Настоящият състав споделя извода на проверявания съд, направен по повод обсъждането на посочените доказателства, че необосновано първостепенният съд е заложил твърди високи изисквания към пълнотата на съдържанието на обясненията на подсъдимия/обвиняемия на ДП/ с оглед на обективно установените обстоятелства, при които той е действал, от една страна и по-общо с оглед на човешките възможности да възпроизведе своите сетивни и паметови възприятия.

10. Основателно е възражението на защитата, че протоколът за следствен експеримент следва да се изключи от доказателствения материал поради това, че при проведения разпит на жалбоподателя К., в качеството му на заподозрян на 3.03.1997 г., не е участвал защитник. Правилно е прието от инстанционните съдилища, че това следствено действие и проведеният следствен експеримент от същата дата за проверка на данните от разпита, относно изхвърлените вещи на посоченото в него място-кофа за боклук на [улица], от една страна, са невалидни процесуално-следствени действия и следва да се изключат от доказателствения материал.

От друга страна, обаче, настоящият състав подкрепя тезата развита в решението на последния въззивен съд, че всички данни включени в предмета на доказване могат да се установяват с всички допустими по наказателно-процесуалния кодекс способности на доказване. Съгласно чл. 114 от НПК доказателствата се установяват, чрез гласни, веществени и писмени доказателствени средства. Наистина, чл. 110 ал. 1 от НПК предвижда, че веществените доказателства трябва да бъдат внимателно огледани, подробно описани в съответния протокол и по възможност фотографирани.

В конкретния случай, готовността на подсъдимия К. да покаже мястото където са изхвърлени вещите /вкл. ръкавиците/ и лично да заведе разследващите до това място, се потвърждава от преки доказателства – това са показанията на св. К. Д. и Й. Р., разпитани по указания дадени в отменителни касационни решение - /р. № 619/26.01.2009 година по н д № 622/2008 година на I н о и р. № 453/14.12.2009 година по н д № 462/2009 г. на II н.о./ Същите обстоятелства са установени и с показанията на св. Г. и П. /като поемни лица/ и показанията на св. К., обсъдени още в мотивите към първоинстанционната присъда. Естеството на тези доказателствени средства предпоставя тяхната процесуална роля и предназначение. Те имат роля и значение на средство за допълване на непълноти и пропуски в протоколите от съдебно-следствени действия, да служат за проверка на последните или да ги заменят при наличие на такива непълноти. С посочените гласни доказателства е установено намирането на търсените вещи на мястото посочено от подсъдимия К..

Настоящият състав намира, че в случая, след съдебното производство пред първата инстанция, от въззивните съдилища са събрани доказателства от категорията на преките, които са годни да установят факта, че подсъдимият К. е посочил мястото, където са били намерени инкриминираните вещи. Освен това, правилно последният въззивен съд се е позовал на задължителните указания на съставите на ВКС, дадени в отменителните решения, както следва – решение № 619/26.01.2009 година по н д № 622/2008 г. на I н о; решение № 453/14.12.2009 година по н д № 462/2009 на II н о и решение № 853/6.03.2006 година по н д № 288/2005 година на I н о при ВКС, с които е указано при новото разглеждане на делото да се установят правно значимите факти свързани с посочените вещи, чрез ползването на допустими гласни доказателствени източници. Така в изпълнение на тези указания, проверяваният съд е провел подробен разпит на всички посочени свидетели, а в мотивите към присъдата си изчерпателно е обсъдил всички факти, за които те дават данни. Чрез тези доказателства се потвърждава самопризнанието на подсъдимия, направено и в протокола за разпит на обвиняем от 12.06.1997 година, където подсъдимият К. отново е разказал хронологията на събитията и фактите, включително изхвърлянето на вещите – ръкавици, портфейл, тефтерче с телефонни номера и странично огледало, в контейнера за боклук.

11. Освен изложеното, правилно въззивният съд е обсъдил и косвените доказателства, в подкрепа на самопризнанията на подсъдимия. На първо място това са показанията на св. К., който е потвърдил и в съдебно заседание обстоятелството, че два дни след деянието подсъдимият е признал пред него извършването на това, което е предмет на обвинение, с уточнението, че не може да обясни защо го е сторил. На второ място, в изпълнение на задължителните указания на ВКС, дадени с решение № 453/14.12.2009 година по н.д. № 462/2009 година на II н о. , проверяваният съд е провел разпит на св. И. Т. /л. 193-198 от това въз. п-во/, пред когото подсъдимият е направил признание за авторството на престъпленията, предмет на обвинителния акт, с които е сложено началото на съдебната фаза на наказателното производство и предмет на разглеждане по настоящето дело. Подсъдимият разказал пред този свидетел за взаимоотношенията с баща си, непосредствено преди инкриминирания инцидент, поетото писмено задължение да поправи успеха си в училище и да не взема пари без разрешение, както и относно механизма, по които е лишил от живот близките си – баща, втора майка и природен брат. За последния дал обяснение, което поддържал и в самопризнанията си като обвиняем, че причината да посегне на живота му е страхът той да не го издаде за другите две убийства.

Въззивният съд изрично се е спрял на въпроса за противоречието между сведенията, които дава този свидетел за намерените изхвърлени ръкавици, като такива без пръсти и тези, които са заснети на фотоалбума /л. 13-15 от сл.д./ и предоставени за експертно изследване – стандартни кожени ръкавици с пръсти. Правилно въззивният съд е отчетел дългият срок – 13 години от деянието до даването на сведенията от св. Т. и е направил обоснован извод, че констатираното противоречие не е от категорията на съществените, за да доведе до отхвърляне изцяло на достоверността на възприетите събития и относно информацията, която този свидетел е дал за проявеното съдействие от страна на дееца.

От изложеното по п. 10 и 11 следва, че проведените допълнителни действия от страна на проверявания въззивен съд, за изследване на намерените веществени доказателства, включително чрез ДНК експертиза на ръкавиците, за които подсъдимият в съдебно заседание отрича да е ползвал, са годни от процесуална гледна точка доказателства. Правилно въззивният съд се е позовал и на физико-химичното изследване /експертиза на л. 43-45 от сл.д. т. III/, на ръкавиците, с което се доказват следите от капсулния състав /барий, олово, селен и антимон/ съответстващ на този от намерените на местопрестъплението гилзи. В хода на последното въззивно производство кожените ръкавици били подложени на нови експертни проучвания. В обясненията си в съдебно заседание вещото лице Ш., /л. 461,462/ по повод неговата ДНК-експертиза е дал обяснение, че за наличие на кръв по текстила на едната ръкавица отговор е дала колегата му С. – изготвила биологичната експертиза, приложена към последното въззивно производство на л. 421-426/. Той не е направил ДНК анализ, поради продължителния период от време и заличените следи от ядрен материал, необходим за такова изследване. Подплатата и на двете ръкавици обаче, е изследвана за наличие на следи от биологичен материал, чиито ДНК-профил напълно съвпаднал с този на подсъдимия. С това е опровергана тезата на защитата и обяснението на подсъдимия, че изследваните ръкавици не са негови и че той по принцип не ползва ръкавици. Използването на кожените ръкавици при произвеждането на изстрелите, предпоставя намерените по тях следи от капсулния състав на намерените на местопрестъплението гилзи и отсъствието на такива по ръцете на подсъдимия. С изложеното по този пункт се дава отговор на възражението на защитата на подсъдимия срещу процесуалната годност на ДНК експертизата на веществени доказателства, които не са иззети по предвидения в НПК ред.

С последния аргумент, касационната инстанция отговаря на възраженията на защитата по реда на чл. 354, ал. 5, пр. 2, във вр. с чл. 353 ал. 5, /втората хипотеза/ от НПК, направи пред нея и на тези направени през последния въззивен съд, но не получили отговор в атакуваната присъда. В касационната жалба и допълнението към нея се твърди допуснато нарушение на чл. 339 ал. 3 от НПК, затова, че в присъдата липсва отговор на исканията по доказателствата от защитата направени с молба приложена на л. 482 от въззивното дело и на възражението направено в съдебно заседание, относно приемането на ДНК експертизата на вещи, /вж съдебното заседание на 21.03.2011 година/.

Настоящият състав напълно споделя изложените в проверявания съдебен акт изводи в резултат на подробния и хронологичен анализ на годните от процесуална гледна точка обяснения на подсъдимия в качеството му на обвиняем. По същество те представляват самопризнания за извършеното деяние, описано и квалифицирано като престъпление в обвинителния акт. По принцип самопризнанието е годно доказателствено средство и тогава когато то е подкрепено и от много други преки и косвени гласни доказателства, писмени такива, както и от категорични експертни заключения, проверени по предвидения в НПК ред, могат да обосноват в съответствие със закона осъдителна присъда.

От изложеното до тук, става ясно, че предходните инстанции са изпълнили задължението си по чл. 13 ал. 1 от НПК и са взели всички възможни мерки за разкриване на обективната истина.

Неоснователна е тезата на защитата, че са налице правни пороци в изводите на последния апелативен състав, относно авторството на инкриминираното деяние. Допълнителните процесуални действия в касационната инстанция само потвърдиха тезата на обвинението, че извършителят на престъплението е вътрешен човек от семейството. Освен че липсват следи от взлом, вратите на жилището са били заключени. Всички ключове от него, включително и от офиса на бащата, са намерени у подсъдимия /предадено по време на ДП на св. Понев-негов дядо/. Убийството на двамата родители е извършено с оръжие, за чието местонахождение знае само семейният кръг, вкл. подсъдимия. Стрелбата е извършена от стаята на подсъдимия, на втория етаж на жилището, до където външен човек не би могъл да има безпрепятствен достъп.

Ето защо ВКС намира, че интерпретацията на доказателствата и доказателствените източници, освен че е вярна, сочи на задълбоченост и от там на аргументираност на изводите. В рамките на въззивните си правомощия проверяваният съдебен състав, в мнозинството си не е допуснал твърдяното в жалбата недооценяване, подценяване или невярна оценка на обсъдените доказателства.

Обобщено може да се заключи, че при проверката по делото не се установиха твърденията на подсъдимия и неговата защита в касационната жалба, допълнението към нея и в устните пледоарии, че изводите на решаващия съд са направени в разрез с правилата за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото.

12. С касационната жалба на подсъдимия се възразява и срещу посочения час за прочитане на присъдата от въззивния съд, с позоваване на множество извънсъдебни доказателства, като излъчени от различни телевизионни канали материали, в които предмет са били присъдата и интервютата след прочитането ѝ. Прави се искане протоколът от последното съдебно заседание пред проверявания съд от 16.05.2011 година да бъде признат от настоящата инстанция като официален документ с невярно съдържание, респ. да бъде изключен от доказателствения материал като писмено доказателствено средство.

При проверката по делото не се установи допуснато процесуално нарушение при изготвяне на протокола от съдебното заседание, проведено на 16.05.2011 година пред Софийски апелативен съд по въззивното дело и по - конкретно, относно часа на прочитане на присъдата. Наистина в протокола, по силата на чл. 129 ал. 1 от НПК е посочено времето за започване на съдебното заседание – 10 часа и времето за приключването му – 10,15 ч. Извън това общо изискване към съдебния протокол, в чл. 311 от НПК са изброени другите данни, които следва да се съдържат в протокола в т. 1-7 от ал. 1, както и реда за поправки и допълнения в протокола – чл. 312 ал. 1 и 2 от НПК. След изготвянето на протокола от съдебното заседание на 10.05.2011 година, когато е било отложено прочитането на присъдата за 16.05. с.г., на 29.02.2012 година подсъдимият К. с нарочна молба, приложена на л. 719 от въззивното дело, предмет на настоящата проверка, е направил искане да получи преписи от тези протоколи. Преди това, на 31.05.2011 година, молба за получаване на препис от неконкретизирани протоколи от с.з. по делото /л. 717/ е подал дядото на подсъдимия и негов пълномощник - Д. Понев. Без повече уточнения, видно от датирането на тези молби при входирането им в САС, става ясно, че подсъдимият и защитата му не са приложили процедурата за поправка в съдържанието на съдебните протоколи съгласно чл. 312 НПК, а именно да поискат това в тридневен срок от датата на изготвянето им. Следователно, доводът за допуснати процесуални нарушения в съдебното производство, изразяващо се в неотразяване на всички факти или погрешно отразяване /в случая часа на започване и завършване на съдебния протокол от 16.05.2012 г./ на факти от съществено значение за делото, е неоснователен. Съдебното следствие се ръководи от председателя на състава, така че да се осигури обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, като в съдебния протокол, освен данните по чл. 129 и 311 от НПК се отразяват всички разпореждания на председателя на състава и постановени определения от съдебния състав. Гаранция за изпълнението на предвидените в НПК изисквания към протокола от съдебното заседание, е възможността за страните в тридневен срок от датата на изготвяне на протокола да направят писмени искания за поправка или допълнение към него. В случая, както вече посочи това не е сторено в законовия тридневен срок, поради което следва да се приеме, че всички данни в протокола от 16.05.2011 година са правилно и вярно отразени. Това е така, тъй като протоколът по дефиниция е доказателствено средство, относно извършените действия в рамките на съдебното заседание и отразява обстоятелства свързани с времето и реда, по който са извършени, събирани или проверявани доказателствата.

Възражението по този пункт, направено в касационната жалба и допълнението към нея, че оспореният, но не поправен по реда на чл. 312 НПК протокол от съдебното заседание, проведено на 16.05.2011 година, е официален документ с невярно съдържание, поради което не може да бъде валидно доказателствено средство, с позоваване на ПлП ВС № 3/1970 година също е неоснователно. Извън посоченото по-горе, накратко може да се допълни, че при съмнения за неверен официален документ, сложен в основата на изводите на съда, единственият начин за проверка на съдебния акт е извънредният способ по реда на чл. 422 ал. 1, т. 1-3 от НПК. Българският процесуален закон не предвижда в основното производство да се провежда инцидентно друго за проверка истинността на протоколите от съдебното заседание.

Поради изложеното настоящият състав на ВКС намира за доказано по безспорен и несъмнен начин, както изисква чл. 303 от НПК обвинението срещу подсъдимия Д. К.. С постановяването на осъдителна присъда от състава на Софийския апелативен съд не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 354 ал. 5, изр. Второ, вр. с ал. 1, т. 1 и чл. 348 ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕ Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА нова присъда от 16.05.2011 година по в н о х д № 835/2009 година, постановена от САС, НК, 7-и състав.

ОСЪЖДА подсъдимия Д. Н. К. ЕГН [ЕГН] да заплати деловодни разноски в размер на 1 118,32 /хиляда сто и осемнадесет и 0.32 лв/, направени пред ВКС за допълнителните експертизи допуснати и назначени пред третата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

